

opusdei.org

A Prelátus 2012. októberi levele

Az Opus Dei prelátusa októberi levelének fő témája a Mű alapításának pillanata és Szent Josemaría szentté avatása.

2012.10.08.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

E hónap jeles napjai emlékezetünkbe idézik az Opus Dei történetének számos évfordulóját és mérföldkövét, amely – Szent Josemaría szavaival élve – valóban ***Isten irgalmának***

története, amelyet most nekünk kell megvalósítanunk.

1928. október 2-ától kezdve a Mű minden lépését az Atyaisten gondviselő keze és a Szentlélek sugallata által vezetve, a Szűzanya oltalma alatt tette meg. Most minden gyermeke, akik nap mint nap igyekszünk életünket a Szentháromságot dicsőítő énekké változtatni, késztetést érzünk rá, hogy Szent Josemariával együtt így kiáltsunk: *Grátias tibi, Deus, grátias tibi!* Ezt akarjuk kifejezni az értelmünkkel, a szívünkkel, az ajkunkkal és a tetteinkkel egész földi életünk során. Természetes, hogy vannak olyan napok – mint például a holnapi –, amikor ez a késztetés sürgetőbbé válik, de amint az Alapítónk pappá szentelése ötvenedik évfordulójának előestéjén fogalmazott az Úrhoz fordulva: ***ez nem a mostani pillanat, a ma vagy a holnap kötelessége; nem. Ez***

állandó kötelesség, a természetfeletti élet kifejeződése, egyszerre emberi és isteni mód arra, hogy válaszoljunk a te isteni és emberi Szeretetedre.[1]

Nyolcvannégy év telt el e *mirabilis dies*, e csodálatos nap óta; és az, amit az Atyánk *meqlátott* azon szoba nyugalmaiban, ahol éppen a szentmise bemutatása után imádkozott, mára az egész világon elterjedt valóság, fény, amely szerte a világon számtalan ember útját vezeti és megtanítja őket arra, hogy a mindennapok minden becsületes feladatát egyenesen az életszentségre vezető úttá alakítsák, olyan úttá, melyet maga Isten kínál az embereknek.

Grátias tibi, Deus, grátias tibi! Adjunk hálát Istennek teljes szívünkből végtelen jóságáért és az Atyánk hősie hűségéért. „Az élete és az üzenete” – hirdette ki tíz évvel ezelőtt Boldog II. János Pál pápa – „hívek,

főként a legkülönbözőbb szakmákban dolgozó világi hívek hatalmas tömegének tanította meg a leghétköznapibb tennivalóikat is imádsággá, a felebarátaik szolgálatává és az életszentségre vezető úttá alakítani.” Ezért – tette hozzá e nagy pápa – „joggal hívhatjuk őt »a mindennapi élet szentjének«”.[2]

Krisztus földi helytartójának ezen ünnepélyes bejelentése által erősítette meg végleg az Egyház az életszentség hírét, amely szeretett Atyánkat már földi élete során körülvette. XII. Piusz pápa hívta fel rá néhány ausztrál püspök figyelmét, amikor az Atyánkról beszélt nekik: „Egy igazi szent, akit Isten küldött a mai kor számára”.[3] VI. Pál is szent papnak tartotta, amint arról don Álvaro beszélt – a Pápa engedélyével – 1976-ban, egy pápai kihallgatást követően. Ez alkalommal VI. Pál úgy fogalmazott, hogy az Alapítónk

„egyike azoknak, akik az Egyház történelme során a legtöbb karizmát kapták és a legnagyobb lelki mélységben feleltek meg Isten ezen ajándékainak”.[4]

Egy hónappal azt megelőzően, hogy I. János Pál néven pápává választották, Velence bíborosa a következőket írta Szent Josemaría egy – a *Conversaciones* című könyvében szereplő – mondatára utalva: „A »leghétköznapiabb valóságok« azt a munkát jelentik, amely nap mint nap osztályrészünk; »az isteni csillogás, amelyet tükröznek«, az a szent élet, amelyet élnünk kell. Escrivá de Balaguer az Evangéliumot visszhangozva szüntelenül ezt tanította: Krisztus nem egy kis jószágot, hanem sok jószágot kér tőlünk. De azt kéri, hogy e célt ne rendkívüli tettek, hanem hétköznapi cselekedetek által érjük el. A rendkívülinek abban kell megnyilvánulnia, ahogy e cselekedeteket végrehajtjuk.”[5]

Mindössze néhány vonással kívánom felvázolni Szent Josemaría alakját, egy olyan szentét, aki – VI. Pál szavaival élve – *már nemcsak kizárólag a Műhöz tartozik*, hanem az egész egyetemes Egyházhoz. Mérhetetlen örömünkre szolgál azt látni, ahogy az Atyánk iránti áhítat az egész világon egyre terjed a legkülönfélébb fajú és helyzetű emberek körében! „Sok országban valódi népi áhítat alakult ki”.[6] De nem felejtethjük el, hogy mindennapi viselkedésünkön keresztül a mi feladatunk emlékeztetni az embereket arra, hogy mi is az Opus Dei, és hogyan kell az Egyház és a lelkek jobb szolgálatára törekedni.

A szentté avatás tizedik évfordulóján érzelmekben és tettekben egyaránt fokozottan adunk hálát Istennek. Sokszor buzdítottalak benneteket arra, hogy őrizzétek meg elevenen az emlékezetetekben és a szívetekben 2002. október 6-a eseményeit, és

fedezzétek fel azok mindig időszerű voltát. Ez a nap – amely túlzás nélkül emberek millióiban hagyott mély nyomot – különösen alkalmas arra, hogy mélyebben elmélkedjünk az élet mindennapi körülményei között az életszentségre szóló hivatásról, amely mindannyiunknak szól, és hogy Szent Josemaría közbenjárására fényt kérjünk az Úrtól, hogy hűségesen válaszoljunk erre a hívásra.

Az Atyánk beszélgetéseiben a mindig mellette lévő két pap gyermekével (*Custodes*) gyakran szóba került, hogy mennyire bízott a már akkor vagy a jövőben a Műhöz tartozó lányaiiban és fiaiban. Ugyanakkor hozzátette, hogy szüntelenül azt kérte az Úrtól, hogy elterjedjen és állandóan jelen legyen az Opus Dei minden egyes női és férfi tagjának lelkében egy *alapgondolat*: az, hogy nem egy alacsonyabb vagy magasabb rendű jó feladaton fáradozunk,

hanem Isten választott ki minket egy teljes mértékben az Egyházat, a lelkeket és az egész emberiséget szolgáló isteni terv megvalósítására. Kiemelte annak fontosságát, hogy nap mint nap figyelemmel nézzünk Krisztusra, mivel minél erőteljesebben nézünk rá, annál közelebb kerülünk a többi emberhez, és minden környezetben felébresztjük a hitből fakadó élet nagy és egyedülálló örömét. Az Alapítónk sokat beszélt az apostoli vágyakról, amelyek az első években és mindig a szívében égtek, mivel oly sok olyan helyet látva, ahol az emberek nem törődnek a hittel, azt kérte a Mennytől, hogy a legkülönbözőbb helyekre el tudjuk vinni azt a barátságot, amely Istent az emberiséghez, minden egyes emberhez fűzi.

Ezt az *alapgondolatot* erősítik meg Ratzinger bíboros a szentté avatás napján elhangzott szavai,

amelyekben kiemelte Szent Josemaría fogékonyságát Isten akaratára. A Hittani Kongregáció akkori prefektusa találóan beszélt az Atyánkról, akire a Szentírás egyik mondatát alkalmazta: *az Úr szemtől szemben beszélt Mózással, ahogy az ember a barátjával beszél*[7]. „Úgy vélem, hogy – noha a diszkréció fátyla sok részletet elfed (...) – tökéletesen alkalmazható Josemaría Escrivára ez a mondat: az Úr szemtől szemben beszélt vele, ahogy az ember a barátjával beszél, és ez a párbeszéd kitarja a világ kapuit, hogy Isten jelenvalóvá válhasson, működhessen és mindent átalakíthasson.”[8]

Október 6-án az Opus Dei történetének egy másik évfordulóját is ünnepeljük: 1932-ben egy többnapos lelkigyakorlat során az Atyánk e napon kérte először Mihály, Gábor és Rafael főangyalok, valamint Péter, Pál és János apostolok

közbenjárását a Mű
védőszentjeiként, és ettől a naptól
kezdve az Opus Dei apostoli munkája
különböző irányai védőszentjének
tekintette őket. Nagy örömmel töltött
és tölt el most is, hogy ez az
évforduló egybeesik az Atyánk
szentté avatásának napjával. Úgy
tűnik, hogy az Úr még egyszer jelezni
akarta nekünk, hogy mindig azon az
úton kell haladnunk, amelyet az
Atyánk taposott ki mindenben
hűségesen engedelmeskedve Isten
akarátának, és hogy semmiben sem
térhetünk le arról az ösvényről,
amelyet a tanításával és szent
életével jelölt ki a számunkra. Ma
feltehetjük saját magunknak a
kérdést: hogyan követjük Krisztust
az Egyház e kis részében, az Opus
Deiben? Nap mint nap igyekszünk
Szent Josemaría nyomában járni?
Gyakran fordulunk a
védőszentjeinkhez és az
őrangyalokhoz? Hittel kérjük a

közbenjárásukat a különböző
apostoli kezdeményezésekért?

Az ezt követő napon, október 7-én
kezdődik a püspöki szinódus rendes
gyűlése, amelynek témája az új
evangelizáció. Támogassátok a
szinódus munkáját imádsággal és
áldozattal, a munkátok
felajánlásával, a Szentatyához és a
vele közösségben lévő pásztorokhoz
való különleges közelség által.

Néhány nappal korábban, október 4-
én a Pápa előre láthatólag a loretoi
kegyhelyre zarándokol. Tartsunk
vele, és kérjük a Szűzanya
közbenjárását a szinódus és az
október 11-én kezdődő hit éve
gyümölcseiért. Néhány napja egy
hosszú levelet küldtem nektek,
amelyben a hit évében való részvétel
mikéntjéről fogalmaztam meg
konkrét javaslatokat, ezért most nem
időzőm el tovább e témánál.
Mindössze azt szeretném ismételten

kihangsúlyozni, hogy e hónapok során legyünk nagyon közel a Szűzanyához, keressük az oltalmát. Ne felejtsük el, hogy éppen 1943. október 11-én – amely akkor Szűz Mária istenanyaságának ünnepe volt – kapta meg a Mű a *nihil obstatot*, az első jóváhagyást a Szentszéktől.

Szeptember végén Zürichben jártam, és onnan ellátogattam Einsiedelnbe, arra a Mária-kegyhelyre, ahol az Atyánk és a szeretett don Álvaro is sokszor megfordult. 1956-ban ott volt az az Általános Kongresszus, amelyen eldöntötték, hogy az Általános Tanács áttesszi a székhelyét Rómába. Segítségül hívtuk Szűz Máriát, hogy vezesse a Mű minden lépését.

Az Opus Dei történetének új éve előtt állva arra kérlek benneteket, hogy mindennap újítsátok meg az apostoli buzgalmatokat. Derűlátón lássunk neki annak, hogy Krisztus tanítását

elhintsük a környezetünkben, azon ismerőseink között, akikhez többé vagy kevésbé szoros kapcsolat fűz, valamint az egész világon, azzal a vágygal, hogy a katolikus hitet és a Mű szellemiségét az imádságon és a megszentelő és megszentelt munkán keresztül mindenhol elterjesszük. Milyen sokan várnak ránk ott, ahol már dolgozunk és sok más helyen!

A Pápa *Porta fidei* című apostoli levelében megfogalmazott felhívásának egy különleges időszakot kell eredményeznie, amely Isten minden gyermekének életét áthatja, és amelynek során meg kell erősödnie az életszentségre és az apostoli munka Isten által kívánt bővülésére irányuló vágyunknak. Azt javaslom, hogy kérjétek Boldog II. János Pál közbenjárását ezekért a szándékokért, akinek az emléknapiját október 22-én ünnepeljük.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+Javier

Róma, 2012. október 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy személyes imádságról, 1975.
március 27.

[2] BOLDOG II. JÁNOS PÁL: *Litteræ
decretales* Boldog Josemaría Escrivá
de Balaguer szentté avatására, 2002.
október 6.

[3] Mons. Thomas Muldoon, Sidney
segédpüspökének tanúságtétele,
1975. október 21. (vö. FLAVIO
CAPUCCI: Josemaría Escrivá, santo,
Ed. Rialp, Madrid, 2009, 52.o.)

[4] Isten tiszteletreméltó szolgája,
Álvaro del Portillo tanúságtétele,
1976. március 5. / 1978. június 19.
(vö. *idézett mű*, 53.o.)

[5] ALBINO LUCIANI BÍBOROS: Cikk az „Il Gazzettino” című lapban, Velence, 1978. július 25. (vö. *idézett mű*, 48-49.o.)

[6] SZENTTÉ AVATÁSI KONGREGÁCIÓ: Dekrétum a hősie erényekről, 1990. április 9. (vö. *idézett mű*, 83.o.)

[7] *Kiv* 33,11

[8] JOSEPH RATZINGER BÍBOROS: „Hagyni Istent működni” című cikk, L'Osservatore Romano, 2002. október 6. (vö. *idézett mű*, 154.o.)